

мѣста палимпсестъ. Тая грамота била видена въ Хилендаръ още отъ Григоровича въ 1844 г. (Очеркъ путешествія, 2ое изд., 42). Азъ я обнародвахъ въ първото издание на тая книга, а сетне и Новаковичъ я печата безъ началото ѝ въ Законски споменици, 643—645, безъ да помене, че е подправена. Покойниятъ сръбски историкъ В. Марковичъ призна документа за фалшифъ (Православно монаштво и манастири у средъвековној Србији, 100), а рускиятъ проф. въ Бѣлградския университетъ А. Соловьевъ се застъпи неотколе за автентичността на грамотата (Прилози IX, 1—16).

Но че грамотата е подправена, личи отъ редица белези, по-важнитѣ отъ които сж следнитѣ. Текстътъ ѝ е букваленъ току-речи преписъ отъ Иванъ Александровата грамота за сжщия манастиръ, като въ преправката сж замѣнени изразитѣ царство ми съ кралство ми, прибавени сж нови селища и подписътъ на Иванъ Александра е замѣненъ съ подписа на Стефанъ Уроша (Дечански), като кралъ на всичката сръбска земя и приморска, на овчеполската и велбуждската. Поставена е дата само за месеца, 9 септемврий. Редакцията на грамотата е смѣсена — сръднобългарска и сръбска. Преписвачътъ, воденъ отъ българския оригиналъ, писвалъ ж и ѡ, па сетне ги поправялъ отгоре съ съответни сръбски замѣстници ж и ѡ, и то не навсѣкжде. Има и палимпсести, изтърквани думи и замѣствани съ други. Въ всѣки случай, това не може да бжде официаленъ документъ, излѣзълъ отъ канцеларията на сръбския кралъ. Но не само туй. Въ грамотата сж изредени села и имена при София (Бѣлица, Костинъ-бродъ, Бобовци или Богъовци и др.), които никога не сж влизали въ сръбската държава. Освенъ това, при Стефана Дечански и при Стефана Душана не сж ставали никакви териториални промѣни въ полза на България, та да виждаме манастирътъ Св. Никола Мрачки съ неговитѣ села, както сж изброени въ грамотата на Ивана Александра, да личатъ като сръбски въ грамотата на Дечански. Сръбскиятъ съвременникъ, архиепископъ Данило, разказва, че, следъ побѣдата си при Велбуждъ въ 1330 г., кралъ Стефанъ Дечански, водейки вързани въ желѣзни вериги заловенитѣ въ войната български велможи, тръгналъ да покорява българскитѣ области. Така той дошълъ въ покраината Мракъ и въ мрачкото село Изворъ, които били бъл-